

man hör, att nya rön på det vetenskapliga området årligen utföras, och svårt är väl för oss att afgöra, när vetenskapen i detta fall står vid ett exakt mål.

Då jag nu går att förnya motionen, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att Kongl. Maj:t täcktes efter medicinalstyrelsens hörande låta utarbета ett förslag om bestämmelser vid försäljning å auktion eller på annat sätt spridning af i lungshot af iden persons tillhörigheter, så att det helsovådliga härigenom undviktes och smittömmen icke uppsåtligen spridas.

Stockholm i januari 1899.

Joh:s Nilsson.

N:o 185.

Af herr **J. Nilsson** i Sorröd, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående inrättande af ett penninglotteri m. m.

Enär det vill synas, som om vårt lands invånare, af snart sagdt alla samhällsklasser, hade benägenhet för att söka lyckan genom lotterispel och hvartill anledningar icke heller saknas, hvarken inom eller utom landet, kan man knappast frigöra sig från det spörsmålet, hvarför icke såväl inom vårt land som t. ex. i Danmark och Tyskland med flera länder finnes ett penninglotteri under statens garanti och kontroll och hvars vinst komme att inflyta till statsverket för att derefter användas till något allmännyttigt ändamål.

Väl finnes ingen brist på lotterier, hvarken inom eller utom vårt land, så att spellusten nog kan tillfredsställas, men frågan är, om nu dessa oerhörda summor, som utgå vare sig till utländska lotterier eller inhemska,

der den eller de enskilda draga vinsten, är fördelaktigare för vår stats-hushållning, än om ett penninglotteri inrättades inom landet och vinsten komme vårt statsverk till godo.

Ingalunda vill jag bortse från det gagn, som industrilotteri kan medföra på konstens område, men då de flesta lotterispelare hufvudsakligen fästa sig vid de stora penningvinster, som förespeglas i de stora utländska penninglotterierna, är det äfven dessa sistnämnda, som draga de stora summorna ur vårt land.

Om vi med återhållsamheten för penninglotteri inom landet — som dock endast är skenbar — kunde stäfja spellusten hos den svenska befolkningen, skulle ingalunda jag framburit en motion i detta syfte, men då så icke är fallet, utan man med vemod erfarit, att spellusten — möjligen till följd af de gynsamma arbetsprisen — är snarare i till- än af-tagande, uppstår lätt den frågan, om icke vi borde söka att bättre tillvarataga våra tillgångar inom landet än att låta dem bortslösas på lotterispel utomlands. Det kan icke gerna vara mer än en mening om, att derest inom vårt eget land funnes ett penninglotteri i angifna syfte, skulle de spellystne, till följd af större förtroende härför, snart afvänjas från lotterispel på utlandet.

Att inom vår svenska riksdag många finnas, som anse lotterispel såsom ett moraliskt ondt, är mig icke obekant, men dess värre har största antalet af landets invånare en helt annan uppfattning härom och bortspelar därför i hopp om en stor vinst sina penningar på utländska lotterier. När härtill kommer, att äfven lotterispel inom vårt eget land under vissa förhållanden medgifves, såsom för teaterbyggnad, museum och för industrien, för att icke tala om lotterier vid utställningar och dylikt, så kan jag icke fatta, hvarför det skulle vara mera omoraliskt att hafva ett penninglotteri under statens garanti och kontroll än så många andra.

Den stora vinst, som staten komme att beredas genom ett s. k. statslotteri, skulle möjligen lättare än något annat kunna lösa den stora pensions- eller försäkringsfrågan, om den — såsom jag tillåter mig föreslå — blefve använd för detta ändamål.

På grund af det anförda får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen beslutar att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla dels om utredning och förslag till ett penninglotteri inom landet, stäldt under statens garanti och kontroll, der vinsten komme att inflyta till statsverket för att efter Riksdagens vidare prof-

ning användas för ålderdomsförsäkring eller dylikt ändamål, och dels om framställning till nådig förändring af lagen angående lotterier.

Stockholm i januari 1899.

Joh:s Nilsson.

N:o 186.

Af herr **F. W. H. Pegelow**, om rätt för *qvinliga post-expeditörer till pension.*

Uti Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof är framlagdt ett i tillhörande statsrådsprotokoll öfver finansärenden närmare angifvet förslag till ny lönestat för postverket.

Detta förslag upptager för postexpeditörer trenne lönegrader, af hvilka den tredje och lägsta företrädesvis är afsedd för den i postverkets tjänst befintliga qvinliga personalen. Aflöningen i denna lönegrad föreslås till 1,200 kronor per år, deraf 900 kronor lön och 300 kronor tjänstgöringspenningar, hvartill skulle komma tvenne ålderstillägg, hvartdera å 150 kronor, och skulle af dessa tre fjerdedelar anses tillhöra lönen och en fjerdedel tjänstgöringspenningarna. Vidare föreslås det stadgande, att den qvinliga personalen skulle anställas endast på förordnande och sålunda sakna pensionsrätt; dock skulle denna personal under samma vilkor, som gälde för manlig personal, hafva rätt till ålderstillägg.

Af det åberopade statsrådsprotokollet framgår, i hvilken stark utveckling postverkets rörelse befinner sig, hvilken utveckling man kan antaga allt jemt skall fortgå. I följd häraf föreslås nu en betydande tillökning af postverkets personal, och torde dylika framställningar äfven fram-